

#CATALUNYADIGNITAT

VOL VIURE AMB

Teresa Sevilla, una veïna de Cerdanyola del Vallès, rep ajuda de Creu Roja i els serveis socials per poder pagar les factures i tirar endavant la família. La falta de feina li impedeix tenir prou ingressos ■ JUANMA RAMOS

“M’aterreix no saber què passarà demà”

RESCAT • Els programes d’ajut social de Creu Roja donen suport a persones que sobreviuen amb pocs recursos **RISC D’EXCLUSIÓ** • Famílies com ara la de la Teresa pateixen per arribar a final de mes i pel futur dels seus fills

Bernat Rosell
BARCELONA

Té 45 anys i un fill petit a càrrec, però no té feina. Fa dos anys que és a l’atur i viu, sobretot, gràcies a l’ajuda dels seus pares i amics, del suport de diverses entitats i de l’única prestació que li queda. “Només rebo una ajuda familiar que em permet anar pagant els 500 euros del lloguer, però aquesta se m’acaba d’aquí a tres mesos. No sé què passarà aleshores”, explica preocupada Teresa Sevilla, veïna de Cerdanyola del Vallès.

La Teresa, com moltes altres persones en una situació semblant, va haver de recórrer al programa d’ajut de Creu Roja, que posa a disposició dels més vulnerables recursos per poder tirar endavant. “M’anaven a tallar la llum, el gas i l’aigua, i vaig decidir demanar assistència urgentment. Em van pagar els rebuts que devia, i també

em van proporcionar un carretó d’aliments molt abundant”, continua, assegurant que en aquell moment la sensació era d’“impotència” i “vergonya”. A partir d’aquí es va dirigir als serveis socials i, a través de l’Església evangèlica, li proporcionen una mica de menjar cada quinze dies. El suport més gran, però, li arriba dels seus pares, que

“El meu fill de nou anys s’adona de tot. M’ha arribat a preguntar si puc arribar a final de mes”

l’ajuden amb tot el que poden. “Els àpats, ens els preparen ells. Al migdia anem a dinar a casa seva i a la nit ens enduem el que ens fa la meva mare. Vivim majoritàriament de la seva pensió”, relata.

La solució, com la majoria dels catalans immersos en casos semblants, és trobar una feina, encara que sigui temporal i de poques ho-

res. “He fet cursos, he distribuït milers de còpies del meu currículum, ho he intentat tot..., però res. Sé que treballant tot això passaria, però clar, amb l’edat que tinc, ja no em vol ningú”, explica decebuda. L’angoixa i la incertesa de no saber què passarà demà no la deixen dormir. La data crucial és a partir de l’octubre, quan perdrà l’única prestació que li queda. Amb aquests diners aconsegueix pagar cada mes el lloguer però, un cop aquests deixin d’entrar al seu compte corrent, tot serà molt més difícil. “Fa sis mesos em vaig dirigir a Creu Roja perquè m’ajudessin, i ara ho hauré de tornar a fer. No m’agrada demanar coses, però no tinc cap més opció”, assegura, al·legant que no té via alternativa per pagar els 450 euros de diverses factures pendents.

Malgrat les adversitats, la Teresa intenta somriure i fer feliç el seu fill de nou anys. Com tothom, el seu desig és trobar una feina i abandonar aquest malson. ■

OPINIÓ

Francesc Estellés
Coordinador Plat. d’Infància

Per a “tota” la infància

Avui se signa el Pacte per a la Infància. Un pacte que celebrem i que signarem convençuts, tot i que ens queda molta feina de concreció al davant. La situació, la veu i la imatge de la infància sempre han estat a la cua de les prioritats de la política i de la societat. Estem en un moment clau per canviar aquesta situació, veient els passos en matèria legislativa i política que s’estan fent. Malgrat això, encara tenim molta feina a fer; la taxa de pobresa infantil és del 26,4%, no ho oblidem.

Fa més d’un any que les entitats socials que treballem per la infància hem fet una gran feina amb el govern, partits i altres agents per dotar de contingut aquest pacte i definir-ne les prioritats. Nosaltres considerem que aquest pacte ha de complir tres objectius ben clars: impulsar des d’una visió integral i transversal els drets de la infància, especialment per a aquella amb menys oportunitats i en situació de vulnerabilitat; vetllar perquè en totes les accions i polítiques es tinguin present la perspectiva de la infància, i propiciar, en tercer lloc, polítiques en favor de la participació activa de la infància, entenent l’infant com a ciutadà del present i no només de futur.

Establir la infància com a prioritat requereix la complicitat de tota la societat i la voluntat de definir compromisos explícits per part de tots els actors que hi intervenen. Cal que aquest nou text esdevingui un gran acord estratègic. Si això és necessari en qualsevol circumstància, ho és més encara en un context de reducció dels recursos públics. Cal que Catalunya situï entre les seves prioritats la inversió en la infància. Cal també, ho diem al començament, que en totes les actuacions, decisions i polítiques públiques es tinguin present la perspectiva de la infància, així com les seves necessitats i els seus interessos. En primer lloc, perquè és just i, en segon lloc, perquè és la millor inversió en termes de futur. Si no treballem en aquesta direcció i amb aquesta intencionalitat, no fer-ho, a part de ser del tot injust, seria la pitjor decisió.

La construcció i aprovació d’un pacte ha de servir per aconseguir mobilitzar i comprometre-hi tota la societat, i garantir que els actuals ajustaments pressupostaris no vagin en detriment d’allò que han estat conquestes en relació amb els drets de la infància. Hem de construir un pacte per a “tota” la infància i fer-lo efectiu amb la infància. Els drets i les oportunitats ho han de ser per a tots i totes.

Parlem d’un acord de tota la societat, i no només de les administracions. Només amb la mobilització del conjunt de la societat i de la concertació i el compromís de tothom serà possible garantir efectivament els drets dels infants.

Aquest pacte ens convida, com a país, al repte de garantir i estimular la promoció, prevenció, atenció, protecció i participació de la infància i l’adolescència, amb la consideració de ciutadà de present i de futur, defensant i vetllant pel seu desenvolupament integral. En definitiva, parlem de situar l’interès de la infància com a prioritat superior irrenunciable.

La naturalesa humana i la forma d’organització social, econòmica, política i cultural de les economies occidentals han determinat que la situació dels adults sigui una variable fonamental que condiciona la supervivència, el benestar i la potencialitat dels nostres infants i adolescents. Un dels continguts que imperativament han d’estar presents en el pacte és precisament aquest fet. Resulta impossible assolir els objectius acordats si els adults que han de vetllar pel desenvolupament dels seus infants no gaudeixen de les oportunitats, ni les tenen, per accedir a un mínim nivell de benestar que permeti, alhora, que els infants creixin en les condicions òptimes per al seu desenvolupament integral. I per tot això calen polítiques i actuacions de caràcter transversal que donin resposta a la complexitat de reptes que han d’abordar el desenvolupament de la infància en totes les seves dimensions, necessitats, drets i deures.